

Lieve familie en vrienden,

Na een drukke zomer zijn we teruggekeerd in Jeruzalem. Hoewel de situatie in Israël niet te vergelijken is met de Hof van Eden, wordt Jeruzalem toch gezien als de plaats van het paradijs. Wij hebben de “hof” tijdelijk verlaten en zijn net als Adam naar het oosten, naar de Oriënt, getrokken. Gelukkig voelden wij ons niet zo “gedesoriënteerd” als Adam en Eva zich gevoeld moeten hebben, nadat ze uit de Hof verdreven waren. Wij keerden terug naar het paradijs, waar we zelfs met paradijsvogels begroet werden. Maar is Papua werkelijk zo paradijselijk als haar natuurlijke schoonheid? We hebben ondanks ons drukke programma mooie plekjes bezocht en zelfs even kunnen genieten op enkele van haar tropische stranden. We hebben veel mensen ontmoet en het verhaal gehoord van een volk dat zoekt naar vrijheid en onafhankelijkheid om haar identiteit terug te vinden. God stuurde ons met een boodschap naar dit volk. Nu is het de tijd om de Papua's als volk te discipelen zodat ze deel kunnen gaan uitmaken van Gods plan met de natiën (Mat. 28:19). In deze brief willen we u uitleggen hoe God Papua in Zijn plan betreft.

AANKOMST IN HET PARADIJS

Omdat we als officiële sprekers aankwamen werden we op gepaste wijze ontvangen. De eerste samenkomst vond plaats op zaterdag 07-07-07 in Jayapura en was echt een “sabbat”, een dag om even te stoppen en tijd te nemen om rustig op je in te laten werken wat God te zeggen heeft. De mensen waren al vanaf negen uur in het stadion en de samenkomst duurde tot laat in de namiddag. Mede door het drama dat door Pieter Visser geschreven was als illustratie van de boodschap die verkondigd werd, maar ook door onze uitgebreide ontvangst met dans en muziek, werd het een zeer gevarieerd programma. Persoonlijk had Iris de samenkomst liever in de sporthal gehouden, maar omdat men verwachtte dat er misschien meer dan 5000 mensen zouden komen, werd besloten om de samenkomst in het stadion te houden. De meningen liepen uiteen, maar we denken dat bij de openluchtsamenkomsten 3000-5000 mensen geweest zijn. Overal werden we met dans en muziek ontvangen. Naast Jayapura bezochten we ook Manokwari en Serui. Elke keer als we ergens aankwamen moesten we in een groot bord stappen dat eigenlijk bij een bruidschat hoort. Inmiddels hebben we al heel wat van die borden verzameld. Op het eiland Mansinam dat voor Mankowari ligt en waar de eerste zendelingen (Ottow en Geisler) in 1858 in Papua aankwamen, werden we op dezelfde wijze verwelkomd, maar deze keer werden we met zand “gezalfd”. Op een andere plaats werden onze voeten gewassen met klappermelk. In Manokwari heeft de Bupati (het districtshoofd) onze voeten gewassen. Dat was weer een andere ervaring. In Serui werden we “gekroond” met een paradijsvogel. Na elke openlucht samenkomst zijn we aan het eind van de dag zeven keer rond het podium gemarcheerd. Deze lofprijs eindigde met het blazen van de syofar en het drumgeroffel van de “tifa”, de typische drum van Papua.

DE BOZE IN HET PARADIJS

Ondanks de paradijselijke omstandigheden en vreugde in de aanwezigheid van de Heer probeerde de Boze onrust te zaaien in het “Paradijs”. Toen we in Jakarta aankwamen wisten we niet dat de aanvraag om te spreken over de relatie tussen Israël en Papua heel wat stof had doen opwaaien. Mama Ibo, zo wordt ze door ons genoemd, vertegenwoordigt de belangen van het Papua volk in Jakarta. Zij moet vaak opspreken in situaties waarbij de mensenrechten in Papua zijn overschreden. Een moeilijke positie, waardoor ze zich regelmatig in levensbedreigende situaties bevindt. Mama Ibo maakt deel uit van het comité “Jembatan Israel Papua (JIP)” oftewel “Brug tussen Israel en Papua”. Dit comité was opgericht voor de speciale samenkomsten vanwege 777, maar gaat nu door als een blijvende organisatie om te onderwijzen over Israël en de relatie tussen Israël en Papua te bevorderen. Mama Ibo werd al in de gaten gehouden door de binnenlandse veiligheidsdienst maar nu ook vanwege haar relatie met Israël. Ons bezoek viel ook nog eens samen met een gepland bezoek van een commissie van de VN die de situatie in Papua opnieuw wil beoordelen nadat de zogenaamde autonomie die door Jakarta aan Papua is gegeven, niet het verwachte resultaat heeft opgeleverd. Wij kwamen dus in een zeer gespannen situatie het land binnen, met een zeer controversiële boodschap en een woord voor de gouverneur. Gelukkig wisten wij van niets en ontmoetten we op heel onschuldige wijze Mama Ibo op het vliegveld in Jakarta en reisden samen met haar naar Jayapura. We hebben de dag voor ons vertrek pas gehoord dat mannen van de Intel (BVD) opdracht

hadden gekregen ons tegen te houden en te deporteren naar Singapore. Maar ze kwamen net te laat. Het vliegtuig was al vertrokken. Bij aankomst in Jayapura kreeg Mama Ibo en het comité wel allerlei dreigende telefoontjes (dat wisten we wel), maar we besloten in gebed om gewoon door te gaan. We hadden namelijk wel alle toestemming die nodig was in Papua om deze samenkomsten te houden, alleen vanuit Jakarta probeerden ze ons tegen te houden. De jongen die daar de papieren geregeld had, heeft zelfs nog een paar dagen vastgezeten. Deze Arnold hebben we net voor ons vertrek uit Papua nog ontmoet. Gelukkig was toen alles weer tot bedaren gekomen in Jakarta en hadden alle samenkomsten in Papua allang plaatsgevonden. Het is goed om niet te “high-profile” te worden, alleen al uit het oogpunt van de veiligheid, niet alleen voor ons, maar ook de mensen waar we mee samenwerken. Dat mag natuurlijk geen belemmering zijn voor het profetische woord dat verkondigd moet worden in Papua. Maar we hebben ervaren dat als we oprecht en eerlijk de Heer volgen, Hij ons beschermt en de ruimte geeft om onze taak te vervullen.

HET GELUID VAN GOD IN DE HOF

Adam en Eva waren vertrouwd met God. Zij hoorden Hem als Hij in de koelte van de avondwind door de Hof wandelde. Als we oprecht en wedergeboren gelovigen zijn hoeven we niet bang te zijn als we het “geluid” van God horen. Net als God tot Jeremia sprak, spreekt Hij ook tot Papua: *“Want Ik weet, welke gedachten Ik over u koester, luidt het woord des HEREN, gedachten van vrede en niet van onheil, om u een hoopvolle toekomst te geven.”* (Jer. 29:11)

Nog nooit is er een profetische samenkomst gehouden in de openlucht in Papua. Maar de Heer sprak een duidelijk woord voor Papua als volk. Door Iris heen sprak Hij over het einde van de “tijd der heidenen” en Gods bedoeling met de volken. Hoewel Papua als natie geen erkenning heeft binnen de Republiek Indonesië, ziet God haar wel als een volk. Maar net als Israël, wordt een volk eerst gekozen, dan geheiligd en dan pas volk van God. Zowel in het Hebreeuws als in het Indonesisch komt dat beter tot uiting omdat er twee woorden voor “volk” zijn. Het meer persoonlijke woord “am”, in tegenstelling tot “goy” (wat vaak voor niet Joden wordt gebruikt), is in het Indonesisch “umat” wat op zich heel dicht bij het Hebreeuwse woord komt, waardoor het onderscheid nog duidelijker wordt. Eigenlijk is de situatie van Papua als volk zorgwekkend. Mede door voortdurende onderdrukking, minderwaardige behandeling en weinig hoop voor de toekomst, is het drankgebruik toegenomen, wat weer voor een toename van (huiselijk) geweld heeft gezorgd en een hard optreden van de politie en het leger. Elke vorm van verzet of zelfs een oprecht uiten van de verlangens van het volk, wordt met harde hand de kop ingedrukt. Het aantal politieke moorden neemt toe en mensen verdwijnen zo maar. Mensen als Mama Ibo en Dr. Rica die beiden heel actief strijden voor de mensenrechten in Papua, staan op de zwarte lijst en kunnen niet zomaar in een hotel overnachten, want overal zijn “stillen” die opdracht kunnen geven tot vergiftiging of aanzetten tot een ongeluk. In een vliegtuig kunnen ze de maaltijden niet gebruiken omdat op deze wijze al vaker mensen uit de weg geruimd zijn door vergiftiging. Onze vriend Benny Giay is om die reden, het was bijna niet leefbaar meer voor hem en zijn gezin, naar Australië verhuisd, waar hij een goede baan kon krijgen. Daarom was het zo bemoedigend voor de Papua's om een boodschap te horen over Gods plan met hen als volk, in de context van Zijn plan met Israël. Naast de boodschap uit de brief aan de Efeziërs over ons deel aan het burgerschap van Israël (Ef. 2:12-13 & 3:5) hebben we ook gesproken over onze verantwoordelijkheid om Israël te troosten en tot het hart van Jeruzalem te spreken (Jes. 40:1-2). Door te bidden en profetisch te spreken kan Papua gebruikt worden om Israël te zegenen en wie Israël zegent zal zelf ook gezegend worden (Gen. 12:3). Daarnaast hebben we het volk, maar ook de leiders van het volk uitgedaagd om hun tienden aan Israël te geven. Hiermee wordt vervuld wat door Jesaja (60:5) en Zacharia (6:15) is geprofeteerd, de rijkdom van de volken zal naar Jeruzalem gebracht worden en uit verre landen zullen mensen komen om te helpen bij de bouw van de tempel.

DE BRUG NAAR HET PARADIJS

Vroeger was er een brug die de Oost Poort van het tempelplein met de Olijfberg verbond. Over deze brug kwamen de pelgrims naar de tempel om tot God te bidden. Vanuit dit huis van gebed is de opdracht uitgegaan om de gehele wereld te bereiken met het evangelie. De eerste apostelen ontvingen hier de kracht van de Heilige Geest en het evangelie is uitgegaan van Jeruzalem tot aan de uiteinden der aarde. Dit evangelie van het Koninkrijk is verkondigd in de gehele wereld en nu zal het einde komen (Mat. 24:14). Dit sprak God al tot Iris toen ze een meisje van 11 jaar was. Hij voegde daar aan toe dat zij het einde zou

zien komen en dat Israël daarin een grote rol zal spelen. Dat zien we nu vervuld worden, zelfs in Papua. De “brug” waarover het evangelie gekomen is naar Papua wordt nu hersteld. Papua’s gaan deze brug over om getuigen te zijn in Israël en deel te nemen aan het Loofhuttenfeest, maar ook in gebed wordt deze brug gebruikt om voorbede te doen voor Israël. Via deze “brug” worden ook giften naar Israël overgemaakt. Mede hierdoor wordt Papua in Gods plan betrokken om herstel te brengen en mee te werken aan de wederoprichting van alle dingen. De aarde is in barensnood, dat zult u ook wel beseffen, daarom zien we er allen reikhalzend naar uit dat openbaar wordt wie Gods kinderen zijn (Rom. 8:19-22).

DE OPDRACHT OM TE REGEREN

Oorspronkelijk heeft de mens de opdracht gekregen om de aarde te onderwerpen en over haar te regeren (Gen. 1:28). Maar zonder Gods hulp gaat de aarde te gronde. Zelfs regeringsleiders die God niet in hun leven erkennen zijn door God aangesteld (Rom. 13:1) en zullen moeten toegeven dat de Allerhoogste macht heeft over het koningschap der mensen en dat geeft aan wie Hij wil (Dan. 4:32b).

Wij zijn er van overtuigd dat de gouverneur van Papua door God is aangesteld. Twee jaar geleden kreeg Iris hier een profetisch woord over en nog niet zo lang geleden is Bas Suebu officieel als gouverneur van Papua gekozen. We hadden gehoopt dat wij hem deze keer persoonlijk konden zegenen en hadden een gebedskleed en brood en wijn uit Israël voor hem meegenomen. Helaas was hij niet aanwezig tijdens de grote samenkomst op 07-07-07 en de uitnodiging om bij onze afscheidssamenkomst te zijn moest hij helaas ook afzeggen. Hij heeft drie keer de kans gehad om gezegend te worden. Hij heeft wel een afgevaardigde gestuurd die de “tallit” (het gebedskleed) en de brood en wijn in ontvangst nam. Deze keer was er ook een profetische terechtwijzing. Ondanks dat leiders door God aangesteld zijn, heeft Hij ook het recht om hen weer af te zetten als zij niet aan Zijn wil voldoen. Soms wil het volk dat een regeringsleider aftreedt. Dat is ook het geval in Israël. Kort voor ons vertrek naar Papua werd er in Israël een demonstratie gehouden tegen Ehud Olmert, de premier van Israël. Hij kreeg een “rode kaart” aangeboden met het verzoek het veld te verlaten. Wij hadden zo’n kaart uit Israël meegenomen en het was wel heel toepasselijk dat we in het voetbalstadion Bas Suebu waarschuwden dat God hem een rode kaart zou geven als hij niet naar de wil en het plan van God zou handelen. In de laatste samenkomst voor ons vertrek, waarbij hij op het laatste moment ook niet aanwezig kon zijn, gaf de Heer hem nog een waarschuwing. Deze keer sprak de Heer over het paslood in de hand van Zerubabel (Zach. 4:10). Zerubabel mocht de bouw van de tempel voltooiën, maar God zal bepalen of Bas Suebu zijn opdracht als gouverneur zal voltooiën. We weten niet of er nog een derde waarschuwing komt. Hij heeft in elk geval de zegen misgelopen. In zijn plaats liet de Heer ons twee andere regeringsleiders zegenen. Beiden zullen een grote rol spelen in de toekomstige ontwikkelingen in Papua, ook in relatie tot Israël.

De Bupati (het districtshoofd) in Manokwari heet Domingus Mandacan. Hij is heel geliefd bij het volk en heeft veel bereikt in zijn stad. Hij heeft het drank probleem in de stad heel streng aangepakt en alcohol is nu verboden in Manokwari. Er zijn geen zwervers meer op straat en de stad geeft een heel schone en geordende aanblik. Dat is een groot verschil met Jayapura. Hij is een oprecht Christen en heeft al een aantal jaren elk jaar 30 voorgangers naar Israël laten gaan. Wij hebben hem een “tallit” (gebedskleed) gegeven en voor hem gebeden. Toen Iris voor hem bad gebeurde er iets wonderlijks, want de Heer zei toen ineens tegen haar: “Hier staat de toekomstige president van Papua”. Zij schrok daarvan, want dit was wel een heel gerichte politieke boodschap. Gelukkig had zij deze woorden niet meteen uitgesproken. Toch voelde ze dat de Heer dit wilde uitleggen. Maar hoe kon dat zonder “politiek” te zijn. Ze realiseerde zich op dat moment niet dat er “stillen” in het publiek zaten en dat de hele samenkomst live werd uitgezonden op de radio. Maar de Heer begon iets te laten zien van Zijn perspectief. De Heer kijkt anders naar regeringen dan wij. Wij zien alleen het wereldse systeem, maar voor de Heer stond daar “de president” van Papua, die op juiste wijze het volk vertegenwoordigt.

De Joodse politicus Benjamin Disraeli uit Engeland schreef rond 1875: “*De wereld wordt door heel andere personen geregeerd, dan degenen die zichtbaar op het wereldtoneel staan.*” De Amerikaanse president Theodore Roosevelt voegde daar aan toe: “*Achter de zichtbare regering zit een onzichtbare regering op de troon, die aan het volk geen trouw en geen verantwoording schuldig is.*” Wij zien dat deze “onzichtbare regering” ook macht uitoefent in Papua en mogelijk ook Bas Suebu in haar greep heeft. Daar tegenover staat dat God ons liet zien dat ook Hij een onzichtbare regering aan het voorbereiden is die zal regeren in Zijn Koninkrijk. De meesten van ons zijn zich daar niet van bewust, maar we worden allemaal

voorbereid om een plaats in te nemen in het Koninkrijk van God, niet alleen geestelijk, maar straks ook in het natuurlijke als Hij Zijn Koninkrijk op aarde vestigt.

De Heer liet ons zien dat Domingus Mandacan voor Papua daar een grote rol in zal spelen. God heeft gezien dat Hij hem kan gebruiken. Daarnaast bracht de Heer ons in contact met nog een andere Bupati, het districtshoofd van Serui. Ook voor hem hebben we op dezelfde wijze mogen bidden als voor Domingus Mandacan. Daud Betawi zal de eerste Bupati zijn die dit jaar naar het Loohuttenfeest komt. Hij brengt zijn eigen "tienden" mee, want hij wil eerst zelf een offer brengen voordat hij van overheidswege daartoe aanzet. Uit de profetenschool in Serui is de eerste "profetische groep" zoals ze zichzelf noemen, ontstaan. Daud heeft ze hier in bemoedigd. De groep bestaat uit de 200 deelnemers aan de profetenschool en zij komen op de sabbat bij elkaar in het huis van de Bupati. Iris heeft inmiddels een klein boekje in het Indonesisch geschreven over het vieren van de Sabbat, zowel in het gezin als in de gemeente. Deze materialen worden nu verspreid in Papua. We hebben de Bupati van Serui nu meer als vriend leren kennen. We hebben hem een syofar gegeven als symbool van het eerste profetische geluid dat zich vanuit Serui begint te verspreiden. Heel boeiend is, dat in de Nederlandse tijd Serui was gekozen als de plaats waar de toekomstige leiders van Papua werden getraind. De meeste regeringsleiders van vandaag hebben hun opleiding in Serui gehad. Serui wordt ook wel de "keuken" van het evangelie genoemd omdat daar ook de evangelisten getraind werden. Zowel in het natuurlijke als geestelijke hebben zij de leiders van deze tijd voortgebracht.

EEN LAATSTE BEZOEK AAN HET PARADIJS

Wij zijn indertijd (nu al weer ruim 20 jaar geleden) zelf ook in Serui begonnen, vanwaar we naar Waropen vertrokken en daarna nog verder het binnenland in tot bij de Bauzi's. Het was net alsof we deze keer een fase hebben afgesloten en nu op een ander niveau in Papua aan de slag mogen. Misschien was het alleen een beetje nostalgie, maar als afsluiting van onze tijd in Serui, hebben we nog een bezoek van twee dagen aan Waropen gebracht. Voor Victor en Kezia was het ook leuk om te zien waar we ooit begonnen zijn. Pieter vond het ook een avontuur om weer een nieuw district te kunnen bezoeken. Hij krijgt op deze manier wel de gelegenheid om veel van Papua te zien. De Bupati had zijn speedboot aan ons aangeboden zodat we in twee dagen snel heen en weer konden. Dat was wel even anders dan in onze tijd met de prauw met buitenboordmotor de zee oversteken. We hebben al heel wat stormen op zee doorstaan en zoals sommigen van jullie misschien nog weten zijn we zelfs een keer omgeslagen. Dat kwam nu natuurlijk ook weer ter sprake, vooral omdat de zee ook deze keer weer heel ruig was. Gelukkig hadden we een goede stuurman, maar af en toe was het best eng zoals we over de golven "vlogen". Kezia stond doodsangsten uit en Yeshurun viel van uitputting in slaap. Net als de keer dat we voor de kust omsloegen, moesten we ook nu overnachten in Ureifasei. Maar dat gaf ons de gelegenheid de mensen te bezoeken die ons indertijd "gered" hebben. De noodklok werd toen geluid en de "kepala desa" (het dorpshoofd) kwam toen met zijn gemeente om ons uit de zee te halen en zoveel mogelijk spullen te redden van de vernietigende kracht van de zee. De "kepala desa" was ook voorganger van een kleine pinkstergemeente. Op de dag dat wij nu aankwamen werd net de eerste steen gelegd van zijn nieuwe kerkgebouw. Na ruim twintig jaar was de gemeente enorm gegroeid en ook het dorp was uitgegroeid tot hoofdstad van het nieuwe district "Waropen". De Bupati van Waropen kenden wij ook nog uit onze eerste tijd met YPPM. Ondanks dat we in Waropen geen speciale samenkomsten hebben gehouden, hebben we wel de gelegenheid gehad te bidden voor Ones Ramandei, de broer van Jan Ramandei, die indertijd onze visa verzorgde. Na een nacht te hebben doorgebracht in Ureifasei was de storm uitgeraasd en zijn we over een spiegelgladde zee naar Koweda gevaren, waar we een heleboel oude bekenden hebben bezocht, waaronder onze eerste "pembantu" (dienstmeisje) Barsa, die inmiddels een oude getrouwde vrouw lijkt te zijn. Ze was heel ontroerd om ons te zien en we waren blij dat dankzij de vele giften die we ontvangen hebben, haar ook hebben kunnen zegenen. Ze leeft in zeer erbarmelijke omstandigheden en lichamelijk zag ze er ook uitgeput en ziek uit. We hebben nog met haar gebeden en ze hoopt dat als we ooit weer in Serui zijn, we het haar laten weten zodat ze kan komen om de lessen te volgen. We waren blij verrast dat de evangelist, Edward Woisiri, die we indertijd tot de Heer hebben mogen leiden, nog in leven is. Ondanks zijn leeftijd (73 jaar) is hij nog vitaal en vol van de Heer. Hij werkte met de toen nog pas bereikte stammen uit de heuvels achter Koweda, waaronder de Kofei en de Sauri-Sirami, waar wij de eerste twee jaar bij gewerkt hebben voor we naar de Bauzi's vertrokken. Helaas was Fufu één van onze eerste "studenten" niet in het dorp, maar z'n vrouw hebben we wel ontmoet. Deze keer konden we met een truck vanaf de steiger naar

het dorp rijden omdat er inmiddels een weg is aangelegd. Veel verkeer is er nog niet, want de weg is slecht. Maar langzamerhand komt er verbetering. Verbazend genoeg stond dat deel van het huis dat wij indertijd bewoonden, nog overeind. De rest was al ingestort, maar onze slaapkamer en huiskamer stonden er nog. Dus hebben we daar nog een paar nostalgische foto's gemaakt. Aan het eind van de dag zijn we over een spiegelgladde zee terug naar Serui gevaren, waar we nog even voor de kust op een prachtig tropisch eilandje zijn gestopt om te zwemmen. Dat was een mooie afsluiting van onze tijd in Papua.

VAN HET EINDE DER AARDE TERUG NAAR JERUZALEM

Nu zijn we dus terug in Jeruzalem, waar we deze maand een delegatie uit Papua ontvangen. Hier zullen we in een volgende nieuwsbrief over schrijven. Jeruzalem is een bron van inspiratie voor ons, door de plaats, maar ook door de mensen die we kennen en mee samenwerken. Vanuit die bron blijft Iris schrijven en lesmaterialen voorbereiden om straks weer in Nederland en hopelijk volgend jaar ook weer in Papua les te kunnen geven.

Bidt voor ons in Jeruzalem!

Veel liefs en Gods zegen,

Janny en Iris.

City of David, P.O. Box 1575, Jerusalem 91014, Israel

Email: IrisBouwman@cs.com & JannyHolster@cs.com Tel: 972-2-6286444 / GSM: 972-54-7897905

Giften voor Papua en onze bediening in Israël kun je overmaken naar: Postbank nr. 3215757 t.n.v. Stichting Judah & Ephraim Ministries te Zwijndrecht